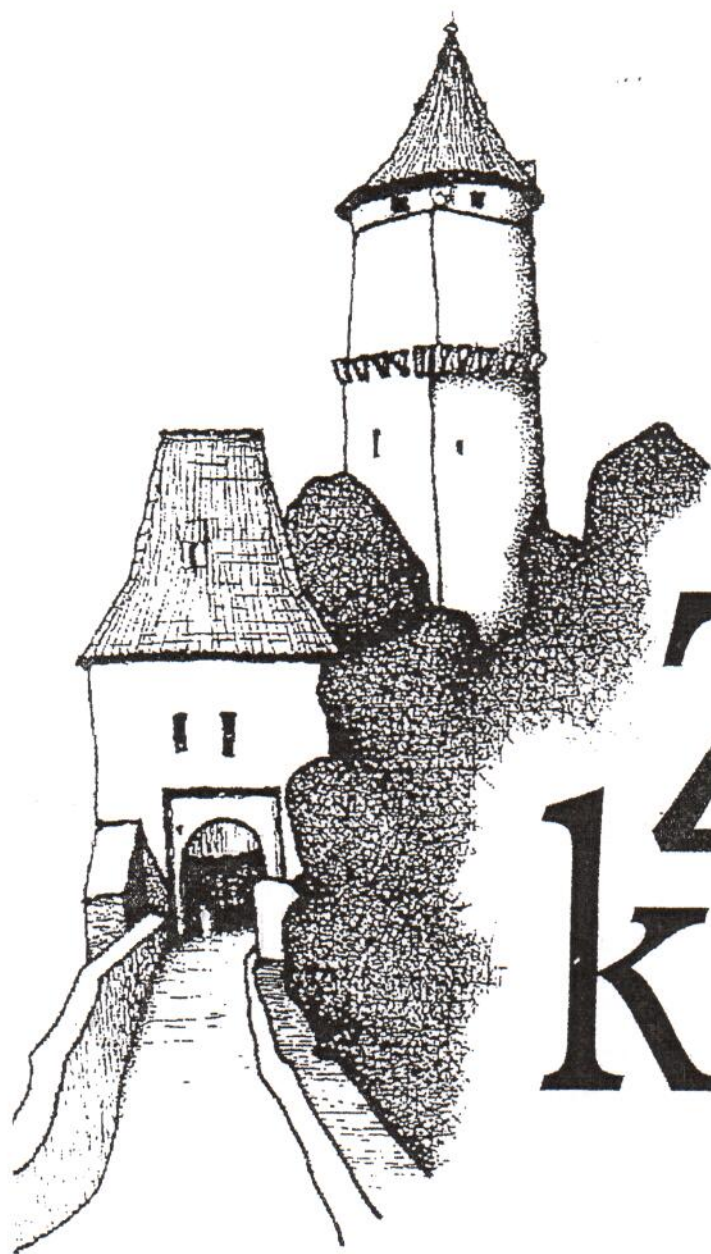
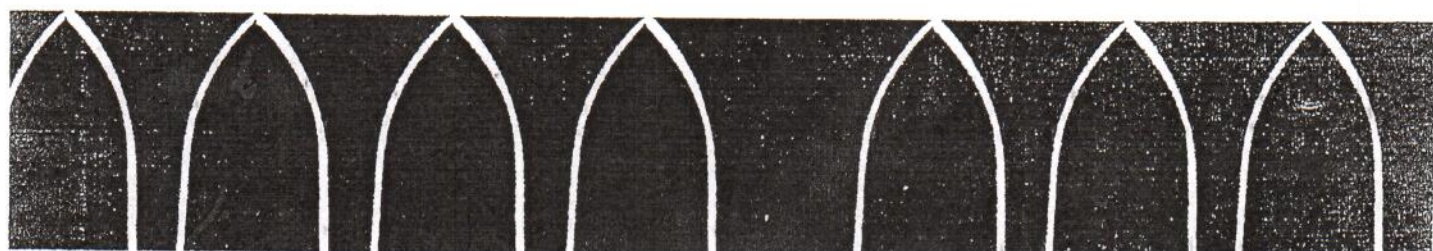

Zví kov ské

zprávy

LISTOPAD 2015

Editorial

Koncem října jsme se s mužem vypravili procházkou na hrad Zvíkov. Nádherný prosluněný den, úžasné barvy podzimu, vůně spadaneho listí – člověk měl chuť se v něm brodit, jak to s vervou a naprostou samozřejmostí praktikují děti. Umocnit si tak radost z toho šustění, z jemně nahořklého oděru usychajících listů, prostě jenom tak z obyčejného bytí.

Ani jsme nepokračovali k řece. Sedli jsme na lavičku v nádvoří a s tichou pokorou vnímali tu krásu opracovaného kamene podtrženou barvami podzimu. Propojení lidského umu s umem Božím.

Ticho narušil pan kastelán, který na nás v běhu přes nádvoří volal, jestli už jsme byli u řeky a podpořili mediální turistiku. Chvilku trvalo, než nám docvaklo. Vody v přehradě je zoufale málo, média mají žně a turisté se jezdí dívat na nevidaný úbytek vody v přehradě, kde lze vidět části kdysi zatopených cest, někde i půdorysy bývalých stavení.

Nám ale najednou už nebylo tak svátečně. Vody ubývá všude, nejenom v naší přehradě, a prý bude ještě hůř. Bleskl mi hlavou název pohádky Boženy Němcové Sůl nad zlato. Čeká nás čas *vody nad zlato*?

Bohužel asi ano a bohužel vinou nás všech. Tak nežehrejme, že musíme za vodu připlatit a šetřeme si ten drahocenný dar.

Nádvořím proběhl nadšený chlapeček hopsající v hromadách listí. Nekompromisní hlas přísné matky ho nasměroval na vymetenou cestu – i on náhle ztratil bezprostřední radost z bytí a loudavě opouštěl lákavou šustící hromadu.

„Jdeme na pivo!“ Zavelel můj muž: „Dokud ještě na něj mají vodu!“

Tak doufejme, že vody bude dostatek nejenom na pivo, pokud se budeme víc snažit.

Co bychom ale mohli ovlivnit hned, pouze s minimem námahy, je úklid po našich mazlíčcích. Na toto téma jsme psali v různých časových intervalech, podle toho, kdo si jak našlápl, několik článků a upozornění. Vcelku bezvysledně. Posledním pokusem bylo nainstalování košů se sáčky – vcelku opět bezvysledně. Ti, kteří uklízeli před tím, uklízí po svých čtyřnohých mazlech nadále, ti ostatní nadále dělají mrtvé brouky. Příkladně: téměř denně nám nějaký „kamarád“ zvedá nožičku u branky – nejde do tuhého (i když občas také), ale ani mokrá stopa vinoucí se od sloupku není nic příjemného. Zvláště, když spodek kamene začíná získávat barvu vápence. Popojde-li člověk dál, jde i do tuhého. K této bezohlednosti páníčků si můžete počíst *humorný*?? článek evidentně zoufalého autora, převzatý z přílohy Lidových novin.

Na leccos nadáváme, hudrujeme, leccos probíráme, propíráme, ale kde je asi chyba? Sáhněme si každý do svědomí a nejenom v případech týkajících se našich pejsků.

Starosta se rozepisuje o tom, co přineslo parné léto na koupališti, co se dělo a bude v nejbližší době dít v obci.

Věrná nám zůstává i paní Eva Kadlčáková, která přispěla svým typicky milým fejetonem.

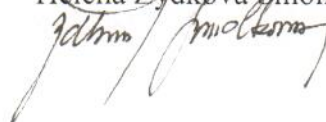
Děkujeme všem, kteří se rozhodli podpořit výrobu nového zvonu (psali jsme v minulém čísle). Dopisem, který přikládáme, jsme ohledně zvonu oslovili i knížete Schwarzenberga.

A čekají na vás další zajímavosti – od receptu po pokračování nálezů z pudy.

Přijďte si již tradičně zazpívat koledy s dětmi do kapličky. Užijte si krásné Vánoce jen tak pro radost z bytí a zajděte na jedno, dokud ještě na něj mají vodu.

Hodně dobrého v roce 2016

Helena Žydková Smolková

Krásný podzimní den všem čtenářům Zvíkovských zpráv

Čas letí a je to rok, co mi byla „svěřena“ správa obce. A byl to rok opravdu náročný. Náročný pro mne, protože k zvykání na nové zaměstnání a postupnému seznamování se s problémy obce, přibýlo naskočení do rozjetého vlaku s názvem Rekonstrukce koupaliště. Tato bezesporu akce roku byla od začátku provázena různými problémy. Dělali jsme maximum pro to, aby vše proběhlo v řádných termínech. Nyní očekáváme fyzickou kontrolu pracovníků ROPu Jihozápad a proplacení dotace. Současně jsme po deseti letech připravovali areál na otevření. Ten musíme ještě minimálně čtyři sezony provozovat sami, jak je dáno v podmínkách pro přidělení dotace.

Náročný byl rok i pro všechny zaměstnance obce. Léto bylo opravdu extrémní a abychom nezatěžovali obecní rozpočet víc než je nezbytně nutné, snažili jsme se provoz zajisti pomocí vlastních pracovníků a za pomoci brigádníků. Nemalou částku jsme ušetřili za plavčíky. Po krátkém přemlouvání naše matrikářka Iva svolila a spolu se mnou absolvovala záchranářský kurs. To jsme netušili, co nás čeká. Uhlídat ve čtyřiceti stupňových vedrech třeba i sedm set lidí dalo opravdu zabrat. Svě si užila účetní Tereška. Kromě veškerého administrování všech dotací, věcných břemen, prodeje a nákupu pozemků, také pomáhala při úpravách, úklidu na koupališti a výběru vstupného. A samozřejmě Míra Říha, Luboš Kantor a Karel Seger. Ti měli práce až nad hlavu. A ta neskončila prázdninami. Kromě práce po vsi jsme se pustili do dalšího zvelebování koupaliště. Oprava omítek, nátěry a další úpravy budou probíhat průběžně podle počasí i nadále. Při výběru vstupného bezúplatně pomáhaly i Helenka Smolková a Olinka Suchanová. Jsme bohatší o spoustu zkušeností, které nám pomohou při přípravách na další sezonu. Ještě zrekapituluji cenu rekonstrukce, která byla necelých 8 mil. Kč, z toho přiznaná dotace činí cca 6,5 mil. Kč.

Další větší akce byla Modernizace vodárny a výměna 3 ks hydrantů. Na celé dílo za 300 tis. Kč jsme obdrželi dotaci ve výši 180 tis. Kč. Byly vyměněny tlakové nádoby a kompletní elektroinstalace vrtů. Před nenadálými výkyvy v síti by měla elektrické zařízení ochránit nová přepěťová ochrana. Vodárna v létě také obstála v zátěžové zkoušce. Ač bývá denní odběr během roku okolo 20 m³/den, nebylo výjimkou, kdy dávala denně přes 80 m³.

Ještě se nám v letošním roce podařilo získat dotaci na úroky z úvěru, ze kterého se splácí ČOV. Obdrželi jsme 50 tis. Kč.

Od Jihočeského kraje přišlo 10 tis. Kč na nové zavěšení zvonu. O tom jsme již psali v minulých zprávách. Jen připomenou, že po zjištění špatného stavu a nutné výměně zvonu nového, vznikla spontánní reakce na uspořádání sbírky. Ta právě teď v listopadu probíhá. Původní představu, že by jména dárců byla zveřejněna přímo na zvonu, jsme se zvonařem panem Votrubou museli změnit. Váš dárců se totiž přihlásilo už přes 30! A to by zabralo většinu plochy. Jména proto necháme vyryt do desky, která bude umístěna pravděpodobně na mříži v kapliče. Na novém zvonu bude reliéf Svatého Václava, obecní znak a nápis: Pořízeno z darů občanů Zvíkovského Podhradí a dále Svatý Václave nedej zahynout nám ani budoucím, letopočet a jméno výrobce. Ulit by měl být také v tomto měsíci a jeho zavěšení plánujeme na jaro, hlavně kvůli počasí. O umístění starého zvonu jednáme s Národním památkovým ústavem v Českých Budějovicích. Na hradě Zvíkově by měl určitě důstojné místo.

Ke konci roku jsme se ještě rozhodli pořídit nový nábytek do kanceláře obecního úřadu. Uvolněné prostředky byly použity z vrácených peněz za úsporu elektrické energie. Za

položení nového lina zcela zdarma děkuji panu Kamarádovi. Starý nábytek použijeme, protože se snažíme obnovit naši malou knihovnu. Máme k dispozici zpátky prostory na koupališti, tudíž se nabídla možnost uložit knihy tam. Zatím je vše ve fázi příprav, paní Věra Stará s paní Ludmilou Bártovou po chvilkách knihy třídí, protože jsme ještě nějaké dostali. Nicméně, kdo by měl zájem, může se na nás obrátit a přijít si půjčit. Anebo naopak, má-li doma nějaké nadbytečné knihy, může je přinést.

Probíhá také posílení vedení užitkové vody a napojení dalších odběratelů. Pro větší akumulaci nám poslouží demontované tlakové nádoby z vodárny.

Udalo se toho letos opravdu hodně a kdybych měl psát o všem, bylo by to na celé noviny. Také nemohu vyjmenovávat všechny, kteří jakýmkoli způsobem pomohli, když bylo potřeba. Oni ví, že si toho moc vážím!!!

A co plánujeme do budoucna? Finanční situace nám v nejbližší době neumožní nějaké větší investice. Splácíme čističku, přibyl úvěr na koupaliště. Provozujeme vodárnu s čističkou, přibyl koupaliště, máme budovy a zařízení, které už také vyžadují větší údržbu a renovaci. Hlavně musíme tedy zajistit „základní životní funkce“ obce a mít v rozpočtu rezervu na případné nenadálé situace. Většinu toho musíme zvládnout vlastními silami. V příštím roce je v plánu pořízení nového traktůrku na sečení (ten stávající po sedmi letech již dosluhuje), opět za pomoci dotace z POV. Nechali jsme zpracovat projekt na opravu stoky mezi rybníky Prostřední a Spodní a budeme se pokoušet najít vhodný dotační titul. Delší dobu je v plánu napojení staré vodárny v Jezevčinách na naši vodárenskou soustavu, rádi bychom napojili na kanalizaci a vodovod pozemky nad zadní cestou, máme zpracovanou cenovou nabídku na fotovoltaiické panely, které by mohly napájet obecní čistírnu a výrazně ušetřit náklady na proud. Opravu by zasloužily některé chodníky a vozovky v obci...a tak dál. Je toho dost, co by bylo potřeba a bude záležet na tom, jaké priority se zastupiteli upřednostníme a co nám dovolí obecní finance. A k financím patří zásadní informace, že jsme se od 1.11.2015 stali plátcí DPH. Přispěly k tomu větší příjmy za vodné a stočné a hlavně příjem z koupaliště, který byl díky opravdu výjimečnému létu přes 600 tis. Kč (náklady, ač jsme šetřili, jak to šlo, byly přes 300 tis. Kč). Další novinka, na kterou si musíme zvyknout.

Je to rok, co mi byla svěřena starost o obec. Kromě starostí, ale i radostí mi dala mnoho zkušeností a poznání. Je to doba, kdy už se nechá bilancovat a hodnotit. A z pohledu Vás, voličů, bude pro mne zadostiučiněním, uvidíte-li, že jsou pro mne přednostní zájmy obce, že nemám rád zbytečné výdaje, že jsem ochoten každému v rámci možností pomoci, ale že dbám i na to, aby si každý plnil své povinnosti vůči obci.

Na závěr rád zmíním úspěch našich hasiček v soutěži O Vltavský pohár, kde obsadily krásné medailové třetí místo a za všechny popřeji mnoho dalších úspěchů.

Blíží se konec roku, nádherný adventní čas. Pevné zdraví a hodně vzájemné tolerance přeje

Josef Bárta, starosta

Poděkování za naši vodu.

Od roku 2003 až do letošního října se Lubomír Bárta staral o obecní vodárnu. Svou činnost začal vykonávat ještě v době, kdy měl ve správě náš vodovod písecký ČEVAK. To, že za celou dobu nedošlo k závažné poruše, která by způsobila odstávku vodovodu svědčí o tom, že svou práci vykonával dobře a svědomitě. Za každou dobře vykonávanou práci se patří upřímně poděkovat. Takže Luboši, díky za nespočetné obchůzky k vodárně a vrtům, praní filtrů, odkalování hydrantů a pomoc při opravách.

 Miluše Klimendová
místostarostka

Křesťanské okénko

Dne 8. května pořádalo farní společenství Písek a Záhoří zájezd na Makovou Horu (poutní místo Středního Povltaví). Páter Vrba zde sloužil mši svatou. Každý dostal medailonek Panny Marie Karmelské.

Po pětadvaceti letech se dne 13.6.15 konalo biskupské svěcení Mons. Vlastimila Kročila v katedrále Svatého Mikuláše v Českých Budějovicích. Kdo sledoval přímý přenos na televizi Noe, měl opravdu silný zážitek. NOE je křesťanská televize, která přenáší mše svaté, diskuzní a vzdělávací pořady i přenosy návštěv papeže z různých koutů světa. Vysílá bez reklam, pouze z příspěvků diváků a sponzorů, stejně jako Rádio Proglas, ve kterém se 1.7. modlili také za Zvíkovské Podhradí.

Na svátek sv. Václava zde v kapličky mše svatá nebyla z časových důvodů. Páter Vrba (81 let) sloužil v Záhoří, Vrcovicích a Vlastci. Od září mu byla ještě přidělena farnost Albrechtice nad Vltavou. A tudíž oznámil, že křesťanské pohřby se nebudou moci konat v sobotu. Kdo chtěl, mohl sledovat na ČT 2 Národní svatováclavskou pouť do Staré Boleslavi. Zde byl vystaven originál Palladia (ochranný obraz české země). Letos bylo Palladium prohlášeno národní kulturní památkou. Podle jedné legendy přinesli původní reliéf, byzantskou ikonu, Sv. Cyril a Metoděj do Čech z Řecka a Sv. Metoděj jej daroval kněžně Ludmile ke křtu.

Ludmila Bártová

Vážený pan
Karel Schwarzenberg
Dřevíč 83
270 24 Sýkořice

Vážený pane Schwarzenbergu,

v kapličce ve Zvíkovském Podhradí, na jejíž stavbě se podíleli Vaši rodiče a do které darovali obraz Svatého Václava, je zavěšen zvon, který býval pravděpodobně umístěn ve věži gotického kostelíka sv. Mikuláše, jež stával pod hradem Zvíkovem. Před válečným běsněním II. světové války byl ukryt v areálu zvíkovského hradu. Tam byl také po skončení války objeven a poté darován Vaším otcem knížetem Schwarzenbergem obci Zvíkovské Podhradí, kde zvon ve věžičce chyběl. Nahrazoval ho nádražní bronzový gong (cimbál). Bronzový zvon byl opraven ve zvonářské dílně Rudolfa Perneru v Českých Budějovicích a roku 1946 znovu vysvěcen a zavěšen ve zvíkovské kapličce.

Zvon, v kapličce zasvěcené svatému Václavovi, vnímáme při svolávání k bohoslužbě při příležitosti svátku svatého Václava a rozeznívá se i na cestu poslední - doprovodil již několik generací zvíkovských občanů.

22. ledna 2015 z obavy před možným uvolněním byl zvon na popud starosty pana Josefa Bártu odborně prohlédnut. Smyslem prohlídky bylo zjištění aktuálního stavu zvonu i s příslušenstvím pro jeho další užívání.

Překvapivě bylo zjištěno, že zvon byl odlit nejspíše v první polovině 15. století, tedy mezi lety 1400 – 1450. Srdce zvonu ale původní není. Tento údaj potvrdil i Mgr. Petr Vácha – kampanolog arcidiecéze pražské. Díky tomu můžeme tento zvon zařadit mezi nejstarší dochované zvony na území českobudějovické diecéze a stává se tak cennou památkou dané doby i příslušné lokality.

Bohužel zvon je silně poškozen a i po opravě by musel být obsluhován výhradně ručně a měl by být co nejvíce šetřen.

Zastupitelé obce se rozhodli nechat zvon zrenovovat a uložit ho na důstojném místě v prostorách hradu Zvíkova.

Odborníci nám navrhli nechat odlít zvon nový s vhodným laděním a hmotností. Oprava starého zvonu i odlití nového budou finančně velmi náročné. Část peněz se pokusíme získat formou dotace, část vypsanou sbírkou mezi občany, kterou jsme zahájili 1.11.2015 a ukončíme ji posledního listopadu tohoto roku.

Vážený pane Schwarzenbergu, pokud byste měl zájem přispět na výrobu nového zvonu do naší návesní kapličky, budeme potěšeni. Původní nápad byl nechat jména dárců vepsat na tělo zvonu, ale zájem je značný a jména by se zvonáři nevešla. Samozřejmě by se tím prodražila i výroba. Všichni dárce se tedy osobně zapíší na sběrnou listinu, která bude uložena na Obecním úřadě ve Zvíkovském Podhradí.

Zvonař, pan Vobruba nám nabídl, že se můžeme během listopadu zúčastnit výroby nového zvonu v Myslkovicích u Soběslavi. Datum bychom ještě upřesnili. K vidění by bylo sestavení formy, zakopání do země a následné odlití.

Pokud byste měl možnost se s námi tohoto nevšedního zážitku zúčastnit, byla by to pro nás čest.

S úctou a s přáním všeho dobrého

Starosta obce Zvíkovské Podhradí
Josef Bárta
se zastupiteli obce

Co bylo, co bude

Co bylo

- Cejnování jako vždy OK. Nejde jenom o to chytit rybu, ale i o přátelské setkávání.
- V místní hospůdce děti v květnu předvedly své vystoupení - poděkování ke Dni matek. Připravovaly se poctivě a sklidily zasloužený potlesk.

Děkuji Adélce a Lucince Průšovým, Nikolce Kloboučnickové, Janičce Soukupové za dlouholetou účast v dramatickém kroužku. Navršilo se jim již mnoho školních povinností, a tak se s námi rozloučily.

Helena Žydková Smolková

- Cyklisté úspěšně absolvovali tradiční květnovou vyjížďku po „Sedláčkově stezce“.
- Na koupališti si mohli malí i větší užít loučení s prázdninami. Škoda, že byla malá účast. Děti si odnesly mlsky, i malé radosti. Děkujeme všem pořadatelům a dobrovolníkům, kteří nezištně pomohli. Buchty od paní Říhové šly na dračku.
- V Pivovarském dvoře visí krásný chmelový věnec z posledního Chmelobraní. Připomíná hezké podzimní chvílky při česání pivovarské chmelničky.
- Na svatého Václava důchodci i mladší generace opět vypluli na tradiční hodinovou projížďku. Letos to bylo pro mnohé velmi zajímavé díky hlubokému poklesu vody. Bylo možno shlédnout části starých cest. Pokud by mohl parník pokračovat dál, objevili bychom i ruiny některých původních stavení. Odpoledne se protáhlo v hospodě při poslechu různé kapely Písecké čtyřky.
- Sněhová královna - divadelní představení v pražském divadle Hybernia. Líbilo se jak dětem, tak dospělým.

Co bude

- Zvonař, pan Vobruba nám umožní zúčastnit se odlévání nového zvíkovského zvonu. Tím také děkujeme všem, kteří na obnovu zvonu finančně přispěli.
- Čertovské reje s ohni a vrchním Belzebubem nás potěší 5.12.
- Blíží se vánoční čas, a tak se po roce můžeme těšit na setkání s čerty. Tentokrát 6.12. od 14:00 hodin v hotelu Zvíkov již s tradiční pohádkou českobudějovického divadélka K + K s názvem Vánoční štěstí.
- K adventu neodmyslitelně patří koledy. Přijďte si je s námi zazpívat již počtvrté do návesní kapličky poslední adventní neděli 20.12. od 17:00 hodin.
- Hasiči se chystají na ples.

Nová zvíkovská miminka

Rodičům Helence Fiřtové a Tomášovi Malískému se 7.9.2015 narodila dcera Lucinka.

Manželům Lucii a Davidovi Hofmanovým se 26.10.2015 narodil malý Lukášek.

Oběma miminkům a jejich rodičům blahopřejeme: hodně štěstí na světě.

Posíláme verše Shela Silversteina z knihy veršů pro děti i dospělé: Jen jestli si nevymejšlíš.

KOLIK

Kolik je vrznutí
ve starých dveřích?
Podle toho,
jak moc je zavírají.
Kolik je krajíců
v bochníku chleba?
Podle toho,
jak tenké je krájíš.
Kolik má v sobě
den smíchu a pláče?
Podle toho,
s kým ho prožíváš.
A kolik lásky je
v srdci tvých blízkých i přátel?
Podle toho, kolik jim jí dáš.

JEDEN KOUSEK ZE SKLÁDAČKY

Jeden kousek ze skládačky leží na chodníku,
jeden obrázkový dílek z puzzle mokne v dešti,
možná je to modrý knoflík z pláště kouzelníků,
odlesk křišťálové koule, že které se věští,
nebo hrášek, co se dává do postele princezně,
abys poznal, že je pravá.
může to být pavučina, nebo láhev zlého džina,
tři oříšky pro Popelku, vlasy děda Vševěda,
trocha medu, co si schoval medvídek Pú z oběda,
pírko Ptáka Ohniváka, kus perníku z chaloupky,
která Jeníka tak láká,
malá slza, co se koulí dolů z oka andělovi,
a kdo ví, čím ještě může být ten malý dílek,
rozmáčený deštěm.

„JUBILANTI“ V ROCE 2015

Sedmdesát pět let oslavil:

pan Vladimír Hrubec
pan Josef Procházka
paní Eva Burešová

K sedmdesátinám jsme blahopřáli:

paní Ludmile Kůrkové

Nejstarší občankou Zvíkovského Podhradí je paní
KVĚTUŠE WICHTERLOVÁ, která v květnu oslavila
devadesáté druhé narozeniny.

Letos slavila své **osmaosmdesáté** narozeniny paní Jarmila
Žáková, **osmdesáté třetí** pan František Lívanec a
dvaosmdesátku pan Karel Říha, paní Růžena Trubačová,
pan František Kubíček a paní Marie Laňková.

Péct nebo nepéct?...

(Fejeton Evy Kadlčákové)

...Tot' otázka! Skoro aby s ní ženská vylezla na forbínu, formičku lebky v ruce! Na jednu stranu nás žene vědomí jakési vánoční povinnosti k rodině, k sobě, ke sváteční atmosféře; na druhou stranu nás nechut' ke vší té nenápadné dřině přemlouvá: vyprdni se na to, vždyť je to stejně všechno marnost. Tak je, anebo není? Budeme, holky, letos cmudit to cukroví, nebo nebudeme? Povím vám o své loňské zkušenosti. To jsem totiž: uspořádala anketu!

Odeslala jsem čtyřicet shodných esemesek. Se skrytou obavou: oni mě budou šetřit, ti mí milí přátelé a známí, letos to u nás cukrovím nezavoní. Ale víte co? Byla to obava lichá! První desítka odpovědí zacinkala vmžiku. Znění zpráv bylo jednoznačné a zcela v duchu pečlivé povahy pisatelů – těch, kteří odepisují na esemesky obratem: „ANO!“, zdůrazňovali, „ale stačí cukroví nepečený,“ mírnil apel šalamounsky soused. Jeho žena se ozvala zvlášť a ozřejmila stav příprav v jejich rodině: „Jen si to taky vyšlukni.“ Natálie byla ještě rezolutnější: „Mazej mazat,“ poručila se smajlíkem. „Peč!“; rozkázala lakonicky Lenuška. A já věděla proč. Protože: „Pečení je nejlepší terapie,“ jak doplnila Kristla. Je fajn mít kolem sebe kamarádky.

„Něco málo jo,“ zaprosil pak Michal. „Aspoň dva druhy,“ podpořil ho Marek. „Tvoje cukroví rozhodně!“ zalichotil mi Milan. A musím říct, že muži vůbec hlasovali vesměs pro. Jak se ukázalo, mají rádi, když ženy kmitají kolem plotny a domácnost voní po nich a po Vánocích. Což stvrdily i Janča a Romča: „Ta vůně, pocit a předvánoční nálada jsou neopakovatelné,“ konstatovaly s jistou dávkou citového vydírání. Toho se dopustil i další pisatel, můj syn: „Hlasuji pro rumovo-nutelové kuličky!“ konkretizoval. A mně se předvánoční program začal povážlivě zhmotňovat...

...Hodinu po zahájení ankety ještě nebylo zdaleka dohlasováno, zato už bylo nad slunce jasné, jak to celé dopadne. Čili jsem seděla nad kuchařkami a vypisovala si, co půjdu za chvíli koupit. Šest másel, 15 vajec, po dvou baleních ořechů, oříšků, mandlí a piškotů. Jelikož: když už, tak už. Pročež i: kakao, marcipán, kokos a rum. Čokoláda na vaření, nugát, vanilka, mandlová trest'. Sušené mléko, salko a sádlo. Mouka a dvě kila cukru... Když jsem to později vybalila na kuchyňský pult, s hrůzou jsem si uvědomila: a tohle všechno sníme!

„Evičko,“ zadeklamoval v tu chvíli vědoucně Jiřík, „v zájmu zachování vaší krásy, nepečte!“ Pozdě, pravila jsem k displeji mobilu, posilňujíc se na následující nápor práce pořádným hrnkem kafe (s tím rumem, co jsem přinesla). A pak jsem se do toho pustila. Kakaové cukrovinky, čokoládové brambůrky, sněhové koule, košíčky s karamellem, ořechové trojhránky, oříškové dortíčky, čajové sušenky. Do večera jsem měla zaděláno na sedmero druhů.

Mezitím dobíhala anketa: „Určitě nepeč.“ psali v souladu se svou laxnější povahou opozdilci, „vybodni se na to,“ doporučovali, „kup si pár kousků a máš hotovo“... A také: „Promiň, že jsem neodpověděla dřív, měla jsem ruce v těstě.“ To se ozvala Marta a dodala citlivě: „Rozhodni se tak, jak to bude pro tebe dobře.“ „Udělej si to, jak chceš,“ posílil tuto kategorii odpovědí Ivan. A Daniela vše uzavřela otázkou: „Už jsi se rozhodla?“

Ano. Na základě konečného výsledku 31:9 pro vánoční pečení jsem se tak nějak svobodně rozhodla J. A na účastníky ankety, své přátele a blízké, jsem v čase adventním každý večer vzpomínala. S bolestí v kříži a s láskou.

PŘÍZEMNÍ ZÁLEŽITOSTI

(Pro pejškaře i nepejškaře napsal textař Tomáš Belko – převzato z magazínu Lidových novin 23.října 2015).

Jedna věc mě fakt vytáčí. Je to přízemní, ale o to skutečnější. V naší ulici někdo pravidelně venčí psa a nechává po něm exkrementy přímo uprostřed chodníku. Je to vcelku úzký chodník. Nedá se spočítat, kolik lidí už do toho šláplo. Vždycky se snažím vcítit do duševních pochodů toho spoluobčana, který si dokáže nějak omluvit tu neskutečnou bezohlednost a ten exkrement tam prostě nechá. Vždycky mě s toho bolí mozek. Co si ten člověk asi říká? Že za psa městu platí, tak ať si to město uklidí? Že jiní taky nechávají, tak proč by nenechával on/ona? Svatá prostoto!

Přemýšlel jsem, co se vlastně dá dělat. Označovat výkaly barevným sprejem, jak to někdo v naší ulici asi půl roku skutečně dělal? Vyvěsit letáčky a snažit se majitele psa nějak přesvědčit, pozurážet, obměkčit? Jít na policii? Založit občanské hnutí s heslem „Psy v naší zemi nechceme!“? To všechno mi přišlo s odpuštěním na

Jednoho večera leželo přímo před vchodem do našeho domu. Můj vztek kulminoval. Pomocí klacíku a poblíž ležících reklamních materiálů jsem to sice aspoň odklidil stranou, do vozovky za obrubník, ale v tu chvíli jsem byl v takovém stavu, že bych toho člověka, dostat se mi na dosah, tím klackem bez váhání seřezal. To už musí být opravdu všech zmetků futrál, když to nechá přímo před vchodem do domu, kde bydlí tolik rodin s malými dětmi.

Proto jsem se rozhodl k akci. Někdo už to prý tak udělal. Totiž v okamžiku, kdy majitele psa načapal, vzal ten páchnoucí materiál do ruky a s výkřikem, „ted’ si, ty prase, snad zapamatuješ, že máš po svém psovi uklízet“, to na toho páníčka pěkně hodil. Přesně to jsem se rozhodl udělat. Já toho zmetka, ten výkal lidské společnosti, načapám a pak – plesk, hodím mu to přímo do ksichtu! Hnědá varianta dortové bitvy!

Vybavil jsem se rukavicemi na jedno použití, trpělivostí buddhistického mnicha a sveřepostí teroristy. Seděl jsem ve svém autě, před sebou ulici jako na dlani. Podle mých odhadů totiž znečištění našeho chodníku probíhá někdy pozdě večer nebo v noci. Ráno pak ony nevábne hnědé objekty bývají čerstvé a nerozšlapané, kdežto vpoledvečer už jsou roznesené po celém chodníku.

Ten večer venčilo několik různých páníčků, s různými psy. Tři nekadili. Dva ano, ti psi, aby bylo úplně jasno, ale oba páníčkové měli připravený pytlík a exkrement uklidili. Chvála jim. Kolem půlnoci šel chlap, který to měl napsané v tupých prasečích očích. Asi šedesát, nařvaný ksicht tupana. To bude on, říkal jsem si. Měl velkou kolii, na volno, bez vodítka. Minuli mě a došli pomalu až na konec ulice. Ha! Najednou si kolie pěkně uprostřed chodníku přičapla a udělala to. Chlap, přesně jak jsem čekal, v klidu pokuřoval a ani ho nenapadlo cokoli uklízet. Prostě jen počkal, až se jeho pes vykálí, a šel dál. To byla moje chvíle! Adrenalin dělal divy.

Vyběhl jsem z auta a sprintoval jejich směrem. Chlap si mě všiml, lekl se a zmizel za rohem. Pes nikoli. Když jsem se přiblížil, začal temně vrčet a vycenil zuby. To mě zastavilo. Pes vyrazil proti mně. Já se lekl a vzápětí jsem se dal na útěk opačným směrem. Pes za mnou. V poslední chvíli jsem před ním zabouchl dveře od auta. Pes štěkal a skákal na okýnko. Páníček se vynořil zpoza rohu, hvízdal a pes ještě chvíli dorážel, ale pak si dal říct a zmizel.

To je celé. Veškerá snaha úplně na Ale jestli to náhodou čteš, ty sobeckej hnusáku, co nechává trus na chodníku, tak si zapiš za uši, že tohle nebylo moje poslední slovo! A vyzývám vás ostatní, kterým to není jedno: pořiďte si rukavice na jedno použití a zkuste to nepodělat jako já.

Jak z textu patrně, psi problém netrápí pouze naši malou vísku. A přitom by stačilo pouze trochu taktu, ohleduplnosti a slušnosti.

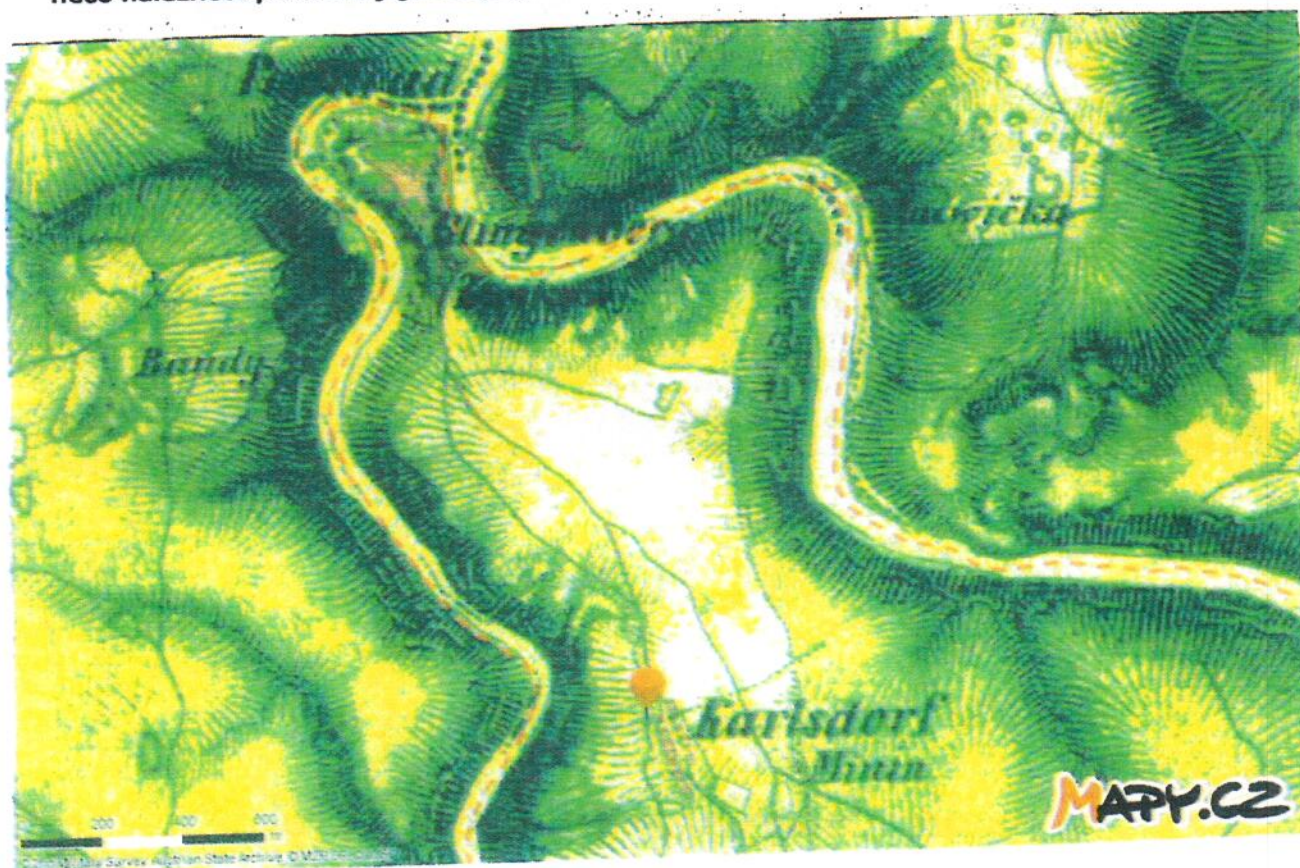
Všem hezký den bez našlápnutí.

Text vybrala Helena Žydková Smolková

Historie obce Zvíkovské Podhradí

Obec Zvíkovské Podhradí, dříve Karlov, byla založena podle různých podkladů kolem roků 1820 – 1850, na planině před hradem Zvíkov, obyvateli bývalého městečka Podhradí, ležícího pod hradem Zvíkovem. Na mapách z druhého vojenského mapování, které probíhalo v letech 1836 – 1852 je již obec Karlov zakreslena. Zákres zobrazuje část od rybníku na levé straně po nemovitost pana Říhy Jana a a po pravé straně po nemovitost u Žáků. Zajímá mě doba skutečného vzniku obce a její první obyvatelé. Protože se blíží výročí cca 200 let od založení obce Karlov bylo by vhodné prověřit kdy obec skutečně vznikla a zajistit důstojnou oslavu tohoto výročí. Zároveň by bylo vhodné připomenout současníkům první obyvatele Karlova. Dnes si již nikdo nepamatuje, kdo byly ti první, kteří na Karlov přišli.

Obracím se proto na Vás s prosbou, prohlédněte dokumenty a papíry, které Vám zbyly po Vašich prapředcích, zda neskrývají nějaké zmínky o historii obce Karlov a jeho obyvatelích. Tyto dokumenty by pomohly objasnit historii a dobu vzniku této obce. Pokud něco naleznete prosím o jejich zapůjčení.

S díky ing. Petr Lasovský starší

V půlnoční hodinu anděl se zjevuje,
radostnou novinu pastýřům zvěstuje. ...

Děti z dětského domova přejí všem
mnoho dobrých andělů v roce 2016

Recept od Ludmily Bártové

Sekaná z cukety

½ kg cukety

1 mrkev

10 dkg tvrdého sýru

10 dkg kabanosu

1 velká cibule

¼ skleničky oleje

1 sklenička dětské krupičky

2 lžíce polohrubé mouky

2-3 stroužky česneku

2 žloutky – z bílků sníh

½ prášku do pečiva

sůl, pepř, majoránka,
petrželová nať

Cuketu a mrkev očistíme a nastrouháme. Cibuli oloupeme a jemně nasekáme. Sýr nastrouháme, kabanos nakrájíme na kostičky přilijeme olej, prolisujeme česnek a přidáme 2 žloutky. Vše promícháme s nastrouhanou cuketou a mrkví a nakonec přidáme mouku s kypřícím práškem do pečiva. Ochutíme solí a pepřem, přidáme majoránku a petrželovou nať. Vše velmi opatrně a pomalu promícháme. Do promíchané směsi vmícháme sníh vyšlehaný z bílků.

Sekanou z cuket pečeme v troubě 30 - 40 minut při 180 - 200 °C.

Sekanou podáváme jak teplou, tak studenou.

Tajemství z půdy

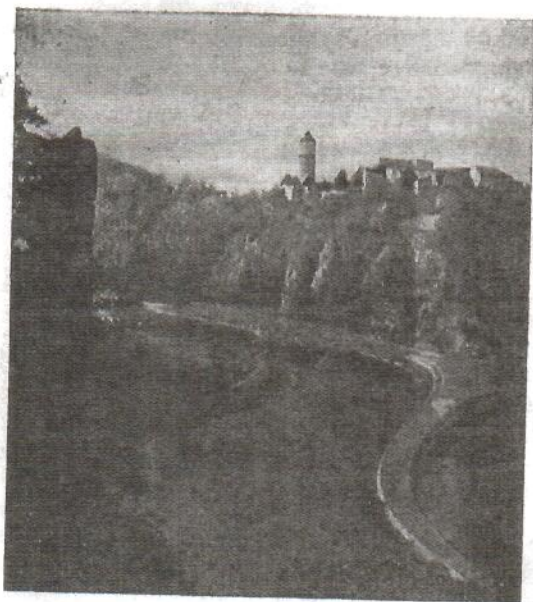
časnou smrt. Ještě jedna skupina mluví k nám řečí dojemnou. Na pravém břehu zvedají se nedaleko sebe dva skalní štíty nad hladinou Vltavy a proti nim jako zbožná stařena klečí v bizarní spleti kořenů mohutný kmen a uklání se majestátu skal... Po dvouhodinovém putování vcházíme do hradu Zvíkova. Vstupujeme železnou branou kolem Červené věže do předhradí a Novou branou do nádvoří, pak ke starší hlásce, do dvou jižních bran a odtud ke zbytkům královského paláce s hradní kaplí. Jsme u cíle slavné povltavské cesty z Červené na Zvíkov, již zvěčnil Bedřich Smetana ve své nesmrtelné symfonické básni »Vltava« a jejíž pravěké vytváření načrtává spisovatel R. R. Hofmeister ve své poutavé visi, uveřejněné ve sbírce: »Málebné toulky po Čechách«. Tuto proslavenou vodní cestu sblížila s Prahou od loňska Jihoč. autobusová společnost (JAS), zařadivši do svých weekendových autobusových jízd z Prahy přímou linku přes Dobříš, Krásnou Horu, Kovářov a Kučeř do Červené.

ZVÍKOV

má na ochranu proti nepřátelům od přírody tak nedobytnou polohu, že neušla už lidu

8

nování 1228-1253. První stavbou byla věž hlízavá, stavěná po způsobu římském. —

Hrad Zvíkov (soutok Otavy s Vltavou).

(Název Markomanka je úplně nesprávný, ten si někdo vymyslel až v XVIII. stol.) Po ní byl stavěn královský palác ve slohu přechodním. Název »Zvíkov« není možno

10

(pokračování z květnového čísla)

předhistorickému. Nejstarší známkou osídlení je val, který spojuje Vltavu s Otavou a chrání tak ostroh, na němž stojí nyní Zvíkov, proti útokům po rovině od Karlova. Ačkoliv nejsou pro to přímé důkazy, je pravděpodobno, že tento val zřídil už lid mohylový, který v této krajině asi od r. 1600 do r. 400 př. Kr. sídlil. Dá se o tom soudit z nálezů různých bronzových předmětů v okolí Zvíkova nalezených. Tímto valem se tehdejší Zvíkov stal hradištěm, do něhož se uchýlovali lidé z dalekého okolí, když jim hrozilo nebezpečí. Když lid mohylový r. 400 př. Kr. odtáhl, bylo toto vynikající místo pravděpodobně osídleno také od Bojů a Germánů, ale snad jen málo lidmi. O tomto osídlení se dá soudit ze střepin, které vykopal r. 1931 nynější správce hradu p. Klouček a které archeolog Dubský datoval do doby narození Kristova. Pak byla asi krajina neosídlena až do příchodu Slovanů, kolem r. 600 po Kr. Slované pravděpodobně opět užívali tohoto hradiště, ale důkazů pro to nemáme. Teprve od XIII. století bylo hradiště určitě osídleno, což též archeolog z nalezené keramiky usuzuje. Z toho se tedy může soudit, že v XIII. stol. bylo počato s budováním kamenného hradu. Celý hrad vystavěl pravděpodobně král Václav I. za svého pa-

9

bez násili ze slovanštiny vyložit. Je pravděpodobno, že název Zvíkov pochází od něj, kterého národa, který zde byl před Slovaný, pravděpodobně tedy od lidu mohylového.

Turisté nadšení slavnou povltavskou cestou na Zvíkov, začali se ohlížeti po letním ubytování v Červené. Seznamovali se s krajem a rázem si Červenou zamilovali. Jsou hosté, kteří jezdí na Červenou 30 let i více, jako pan prezident Podkarpatské Rusi Antonín Rozsypal a nebo František Škvor, dirigent Národního divadla a stále stejně nadšeně podávají se kouzlu Červené přírody. Jsme jím ovanuti, ať zamíříme kamkoli. Kouzlo zavoní z loubí starého hvozdu, v bujném porostu na stráni, ve slunné pasece i v šachovnici polí, v nichž jsou roztroušeny drobné vísky, stulené v zeleni ovocného stromoví. Kouzlem dýší staré svatyně s nízkými zvonicemi, lučinatá údolí i prosté úvozy cest, zdobené na křižovatkách siluetami božích muk. Kouzlo v sobě tají cesty i pěšiny v rovině i po vrších, rybníčky skryté v lesní hlubině i obnažené výsiny, s nichž otvírá se výhled daleko do kraje, ba až k vrcholům Šumavy. Bezprostřední sousedství řeky skýtá procházky podle klikatin toku na obou březích a do vody jde se rovnou z pokoje.

11

Od časného rána do pozdního večera žije se tu vesele u vody i na vodě, na travnatém břehu nebo na vorech, na mělkém pokraji či hlubině, v kajaku nebo v kanoi. A což ten rybolov ve Vltavě, s nímž co do svůdnosti závodí jen Červenské houbaření. Červená je zdravým, rekreačním místem. Allergeny, způsobující rýmy a kašle, se tu netvoří, poněvadž dešťová voda se rychle vsakuje do písčité půdy nebo hbitě seběhne po skalním svahu. Není tu dusivých mlh a pokud se vytvoří po chladných deštích nad Vltavou, jsou záhy rozptýleny proudem vzduchu po hlubokém údolí řeky. Moře lesů je po obou stranách Vltavy a mírně vlnitá, otevřená krajina nad stráněmi skýtá mnohé široké rozhledy a modrou barvu oblohy, což dobře uklidňuje nervy a povznáší mysl, zvláště před jasným západem slunce.

* * *

Vezmete-li mapu do ruky, uvidíte, že Červená je centrem středního Povltaví, ba celé Středočeské žulové pahorkatiny. Proto je turisticky zvláště významná. Jest jedinečnou bránou k slavnému vjezdu po Vltavě na Zvíkov, je neodolatelná svými krajinnými půvaby místními, je však i předurčena k tomu, aby se stala ukazovatelem nevšední romantičnosti a půvabnosti, kte-

rou střední Povltaví a středočeská pahorkatina v sobě tají a před cizincovým zrakem ukrývá všude tam, kde povrch hlouběji je rozčleněn, kde domovité kupy, tu osamělé, jinde krátkými sedly se spojující v hřebcovitá zalesněná pohoří střídají se s roklí novitá a rozházenými skalními balvany. (Jos. Kafka, v Průvodci po Čechách, XI. díl).

Červená sama je také ukryta v údolí Vltavy a z obou stran je obklopena mohutnou hradbou středočeské žuly, zabíhající na východě až k hranici ruly Českomoravské vysočiny a vytrácející se na západě za tratí Zdice-Protivín do rybníkatých rovin. Touto hradbou proniknout a ukázat celý ten tajemný kraj milevský, sedlčanský, táborský na pravém břehu a písecký, blatenský, příbramský na levém břehu — toť je před jinými místy dáno polohou šťastné Červené nad Vltavou. Je třeba zaměřit z Červené pomocí autobusové dopravy jde to nyní již snadněji — na sever přes Zvíkov, Orlik, Těchnice ke Kamýku podle toku Vltavy, na severovýchodě přes Milevsko, Petrovice, Vys. Chlumec k Sedlčanům, jižněji přes Milevsko, Chýšky, Sedlec k horám Miličinským, jižněji přes Sepekovo, Nádějkov, Borotín k Sudoměřicům, na jihovýchodě k údolí Lužnickému s význačnými místy: Tábořem, Příběnicemi, Dobronicemi

13

mi, Bechyní a Týnem, na jihozápadě až k rovinám rybníčním Písecka a Blatenska a konečně na severozápadě až v samé sousedství Podbrdí. Všude vyzývavě volají vyhlídkové chlupy, skýtající rozsáhlý pohled do struktury zajímavého tohoto pohoří v různých jeho obvodech a zase na obrátku k sobě poutají tajemné rokliny, ukrývající v zalesněných stráních svých vodní toky řek Vltavy, Otavy a Lužnice i mohutných potoků k Vltavě směřujících. Jižní a východní část kraje byla již v pradávných dobách osídlena, jak o tom svědčí četné mohyly, u Kestřan, Protivína, Chrástku, Bernartic, Sepekova a jinde nalezené. Kraj proslul i v době historické a nesčetně tvrzí, hradů a zámků, pobořených i opravených, dodává jemu na všech stranách neobyčejný půvab který vrcholí v majestátu hradů Zvíkova, Orlika, Bechyně a Vys. Chlumce. Nižší polohy jsou protkány četnými rybníky, z nichž největší je rybník Labuť u Blatné ve výměře 106 ha. Sedlčanskem a Píseckem prochází hlavní turistická cesta z Prahy na Šumavu a to stejně jako blízkost Tábora a Písku sbližuje Červenou se širokým cizineckým ruchem.

* * *

Jednou z nejkrásnějších tur v Čechách je nesporně cesta lodí po Vltavě, spojená

s tábořením, čehož je důkazem, že každoročně několik tisíc čes. kanoistů a mnoho cizozemských sportovců (Němců, Poláků, Angličanů, Švýcarů, Kakušanů, Francouzů, Američanů a j.) podniká ve svých skládacích kajacích tuto jízdu. Pro zkušené »vodáky« začíná plavba již ve Vyšším Brodě, méně zkušeným veslařům doporučuje se konati plavbu až z Č. Budějovic a kdo musí s časem hodně spořit, volí stanici Červenou za nástupiště této proslulé cesty, kterou sportovec J. Rössler »Ořovský« vykonal během 40 let skoro sedmdesátkrát. Jízda od přívozu v Červené až do Podolského přístavu v Praze čítá 124 km a má tři jezy a šest splavů. Červená je stanicí vodního sportu a břehy Vltavy v obvodu jejím mají několik již vyzkoušených tábořišť, zvláště na levém břehu. Sportovci dávají si zaslati svou loď do želez. stanice Jetětice, kde před dvojsvátky jarními a letními očekává své vůdce až osmdesát kanoí. Doprava lodí k řece je pohodlná. Oblíbenost Červené a příhodnost její polohy způsobila, že také »vodáci« volí Červenou za centrum pro své pestré tury jedno až dvoudenní, jejichž nástupištěm je Lužnice pod Tábořem nebo Bechyní a Vltava pod Týnem, nebo podnikají z Čer-

